

## SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

### Gf.IV.30.203/2019/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Bak Sándor ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű **felperesnek** - a Dr. Tarr Ágnes ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti alakos **alperes** ellen vízgazdálkodási társulati támogatás megfizetése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2019. május 22. napján kelt 8.P.20.386/2018/26. számú ítélete ellen a felperes által 27. sorszámmal előterjesztett fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

### Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy mellőzi a kereset érdemi elbírálását tartalmazó jogi indokolást.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000,- (Ötvenezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I N D O K O L Á S

Az alperes a felperesi vízgazdálkodási társulat tagja. Az alperes tulajdonát képezi a felperes régiójába tartozó, **(település 1) (X)** hrsz. alatti 18,3106 ha, **(település 1) (Y)** hrsz. alatti 34,6201 ha és a **(település 1) (Z)** hrsz. alatti 0,7617 ha, összesen 53,6924 ha területű három mezőgazdasági ingatlan.

A felperes 2012. évben hatályos alapszabálya a 6.2. pontban rögzíti a tagok kötelezettségeit. A 6.2.2. alpont értelmében a társulat közcélú feladatai ellátásának költségeihez a küldöttgyűlés által megállapított társulati hozzájárulást határidőre meg kell fizetnie. A 9. pont részletezi a küldöttgyűlés feladatait, hatáskörét, ezen belül a 9.6.5. pont szerint a küldöttgyűlés hatáskörébe tartozik a tagok fizetési kötelezettségének megállapítása. A 21. pont tartalmazza a társulati hozzájárulás részletes szabályait azzal, hogy a 21.4. értelmében a hozzájárulás adók módjára behajtható köztartozás. A 21.5. pont értelmében a hozzájárulással kapcsolatos küldöttgyűlési határozatról a tagot az intézőbizottság elnöke írásban értesíti. Az értesítésben - többek közt - meg kell jelölni a befizetés határidejét is.

A felperes 2012. július 20. napján rendkívüli küldöttgyűlést tartott, melyen a 15/2012. számú küldöttgyűlési határozattal 2012. évre „egyéb támogatásként” öt kategóriában, az egy ha-t meghaladó mezőgazdasági ingatlanok tulajdonosai, társulati tagok fizetési kötelezettségét határozott meg. Az érvényes szavazással meghozott határozatot a küldöttek területarányos képvisellel számított 78,78%-a elfogadta. A határozat bíróság előtti megtámadására nem került sor.

A felperes intézőbizottságának elnöke 2012. szeptember 2-án „egyéb támogatás fizetéséről kiértésítés” tárgyú levelet intézett az alpereshez. E levélben a felperes részéről részletes tájékoztatás történt a 15/2012. évi határozat meghozataláról és annak tartalmáról. A levél tartalmazta továbbá, hogy az alperesre az 52,9307 hektár I. kategóriába eső ingatlanokra nézve 800,- forint/hektár díjjal számolva 42.344,56 forint, továbbá II. kategóriába eső 0,7617 hektár esetében 480,- forint/hektár/díj egységgel számolva 365,6 forint, összesen bruttó 54.240,- forint támogatási díj esik. A táblázatos díjfelszámítást követő szövegrész a következő: „A fenti összeget szíveskedjen befizetni a kézhezvételtől számított 8 napon belül. Az egyéb támogatásból a közcélú feladatait látja el a társulat.” A fizetési kiértésítéshez a felperes postai készpénz átutalási megbízási csekket is csatolt 54.240,- forint összegre előre kitöltve, a megjegyzés rovatban pedig: „2012.09.02. éves bef.” szerepel.

Az alperes a megjelölt összeget a felperesnek nem fizette be, ezért a felperes a fenti támogatási összeg megfizetése érdekében 2017. november 26-án közjegyző előtt fizetési meghagyásos eljárást kezdeményezett. A közjegyző 43017/Ü/31397/2017/2. számon 2017. november 29. napján bocsátotta ki a fizetési meghagyást az alperessel, mint kötelezettel szemben, aki azt 2017. december 7. napján vette át, majd pedig december 17. napján ellentmondást nyújtott be.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, mint a felperesi társulat tagját, az általa a felperes működési területén lévő ingatlantulajdon, illetve ingatlanhasználat után 42.710,- forint egyéb tagi támogatás, mint tagi kötelezettség megfizetésére, valamint ezen összeg után a Ptk. 301. §-ában meghatározott törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére 2013. január 1. napjától a kifizetés napjáig. Kérte továbbá az alperes perkielégítésben való marasztalását.

A kereset jogalapjaként a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény 35. §-ának (3) bekezdését, a 160/1995. (XII.26.) Kormányrendelet 12.§ (2) bekezdését, valamint a 2009. évi CXLIV. törvény rendelkezéseit jelölte meg. Érvélt, hogy a törvény felhatalmazása alapján a tagok fizetési kötelezettségeinek megállapítása a küldöttgyűlés hatáskörébe tartozik, a perbeli esetben ez a rendkívüli küldöttgyűlésen jogszerűen megtörtént. Az alperes a határozatot nem támadta meg, a fizetési kötelezettségét vitássá nem tette. A felperes megjelölte az alperes által tulajdonolt ingatlanokat településenként, megadva a területek nagyságát is, ezen alapadatok és a határozat kötelező tartalma alapján számolta ki az alperes, mint tag fizetési kötelezettségét. Álláspontja szerint a mentesség nem az egyes helyrajzi számokhoz kapcsolódik, hanem a tulajdonolt összes terület mértékéhez.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Védekezése elsődlegesen azon alapult, hogy a felperesi követelés elévült. A felperes ugyanis a 2012. szeptember 9. napján kelt fizetési felszólításával tette lejárttá a követelést, melyet a felperes csak a fizetési meghagyással érvényesített. A közjegyző azt 2017. november 29. napján bocsátotta ki, amelyet az alperes 2017. december 7. napján, azaz az öt éves határidőn túl vett át. A fizetési meghagyás kibocsátását megelőzően pedig nem volt olyan jogi tény, amely alkalmas lett volna az elévülés megszakítására. A követelés érvényesítése a fizetési meghagyás kibocsátásával egyértelműen az öt éves elévülési határidőn túl történt, ezért elsődlegesen ez okból kérte a kereset elutasítását.

Ezen túlmenően hivatkozott arra is, hogy a tag fizetési kötelezettségét alapvetően az alapszabály határozza meg, és amennyiben a tag részére az alapszabály ilyen kötelezettséget nem ír elő, úgy a küldöttgyűlés ennek hiányában ilyen kötelező határozatot nem hozhat.

Az alperes elévülési kifogására tekintettel a felperes kifejtette, hogy a küldöttgyűlés által hozott határozat egyértelműen az adott egész évre meghatározott tagi kötelezettséget határozott meg, az

aktuális 2012. év pedig 2012. december 31. napjával ért véget. Tehát ennek a napnak a 24. órája az az időpont, amíg az alperes a fizetési kötelezettségének eleget tehetett volna, és az ezt követő nap a késedelmi kamat kezdő időpontja is, az elévülés is ekkor kezdődött el.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, kötelezte egyúttal a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 165.100,- forint perköltséget. A bíróság ítélete indokolásában kiindulópontként azt vette figyelembe, hogy a felperesi vízgazdálkodási társulat, amely a 2012. évre küldöttgyűlési határozattal „egyéb támogatás” címén megállapított összeg megfizetésére a 2012. szeptember 2. napján kelt értesítésben hívta fel az alperest 8 napos teljesítési határidő-szabással. A bíróság álláspontja szerint ezen összegre vonatkozóan a követelés a határidő leteltével esedékessé vált, mely egyúttal az elévülés kezdő időpontja is volt. Ezen időpontban nyílt meg a lehetőség a bíróság előtti igényérvényesítésre, a felperes azonban ezt csak az 5 éves elévülési határidő elteltével kezdeményezte fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem benyújtásával. Az igényérvényesítésre - egyéb elévülést megszakító körülmény hiányában - az 5 éves elévülési időn túl került sor, ezért a Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján a bíróság álláspontja szerint a már elévült követelést bírósági úton nem lehet érvényesíteni. A bíróság ettől függetlenül a követelés érdemi jogalapját is vizsgálta, másodlagos indokolásként kifejtette, hogy a jogszabályi háttérből adódóan főszabály szerint a felperesi küldöttgyűlés hatáskörébe tartozik az ún. egyéb támogatások jellegének és mértékének meghatározása. A felperes alapszabálya azonban kifejezetten ilyen típusú fizetési kötelezettséget a tagok számára kötelező jelleggel nem ír elő, csak a társulási hozzájárulásról rendelkezik, a küldöttgyűlés ezért mégsem dönthetett jogszerűen „egyéb támogatás” címén tagi fizetési kötelezettség megállapításáról. A bíróság a jogi képviselővel eljáró alperes javára megállapított perköltség kapcsán utalt a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére, mely az ügyvéd által benyújtott költségjegyzék alapján teszi lehetővé a perköltség összegének megállapítását a pernyertes fél javára.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását és az alperes marasztalását a kereseti kérelemnek megfelelően. Indokolásként előadta, hogy az egyéb támogatás fizetéséről szóló kiértesítése a küldöttgyűlése által hozott 15/2012. évi határozatról tartalmazott tájékoztatást, mely a tagok által befizetendő 2012. évre vonatkozó egyéb támogatás összegét határozta meg. Az adott egész évre szóló tagi fizetési kötelezettség ennek folytán 2012. év végén járt le. Az alperes fizetési kötelezettségének a tárgyév során bármikor eleget tehetett volna és csak az év elteltével esett késedelembe, így az elévülés ekkor kezdődött el. Megjegyezte, ezt a teljesítési határidőt valójában a törvény felhatalmazása alapján a küldöttgyűlés hatáskörébe tartozó határozat határozza meg. Ettől független, és esedékességet még nem okozó volt a 2012. szeptember 2-i értesítés, ekkor még a bíróság előtti igényérvényesítés idő előtti lett volna. Külön sérelmezte továbbá, hogy a bíróság ítéletének jogi indokolásában kétségbe vonta, a küldöttgyűlés ilyen jogalapon kötelezettségeket előírhat a tagok számára csupán azért, mert az alapszabály más megjelölésű fizetési kötelezettséget tartalmaz. Ezzel szemben figyelembe kell venni a víztársulatokról szóló 2009. évi CXLIV. tv. (Vt. tv.) 3. §-ának rendelkezését, mely a tagi fizetési kötelezettség megállapítását a küldöttgyűlés hatáskörébe sorolja. Erről a küldöttgyűlése minden évben hozott már döntést, utóbb pedig a jogszabályi háttér szövegezési változásaira tekintettel megfelelően módosította is az alapszabályát. A tagok fizetési kötelezettségének megnevezése 2010-ig érdekeltségi hozzájárulás volt, 2012. évet követően pedig ún. egyéb tagi támogatás címén írhat elő a küldöttgyűlés fizetési kötelezettséget a tagok számára. A tagok fizetési kötelezettsége a megnevezéstől függetlenül lényegében a közfeladatok forrás biztosításának fontos eleme. Megjegyezte továbbá, hogy az alperes a határozattal előírt kötelezettségét utóbb már nem vonhatja kétségbe, mivel a Vg.tv. 35. § (4) bekezdésében biztosított 30 napos keresetindítási határidőn belül a társasági határozat felülvizsgálatát nem kérte, jogorvoslati eljárást nem kezdeményezett. A jogerős

társulati határozat fizetési kötelezettségét az alperes utóbb már nem teheti vitássá. Ismételten hangsúlyozta, a 2012. évre szóló tagi fizetési kötelezettség utolsó napját követő nap, 2013. január 1-je, amikor megnyílt számára a bíróság előtti igényérvényesítés lehetősége, ezen időponttól számított 5 éven belül pedig, az elévülés megszakításával bírósági úton érvényesítette igényét. Külön sérelmezte az alperes javára megállapított perköltség - álláspontja szerint - eltúlzott összegét, mely jelentősen meghaladja még a pertárgyértéket is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Részletesen ismertette a felperesi keresetet, saját ellenkérelmét, az elsőfokú bíróság ítéletét, felperes fellebbezését, majd pedig fellebbezési ellenkérelemként érdemben előadta, a felperesi követelés a felszólítással vált esedékessé, ekkor már megnyílt a bíróság előtti igényérvényesítés lehetősége a felperes számára. A teljesítési határidőt is e felszólítás tartalmazta, annak elteltével vált a követelés esedékessé. Ezen időponttól számított 5 éves elévülési időn túl kezdeményezte a felperes a peres eljárást, így a bíróság előtti igényérvényesítésre már nincs lehetősége. Megjegyezte, a küldöttgyűlési határozat nem tartalmazott fizetési határidőt, az elévülési kifogás előterjesztésének pedig a követelés alapjául szolgáló küldöttgyűlési határozat megtámadása nem előfeltétele. Kérte megalapozottnak tekinteni a kereset alapszabályi rendelkezés hiánya miatti alaptalanságát megállapító elsőfokú bírói álláspontot is, ennek jogszabályi háttérét részletesen ismertette. Végül összefoglalásképpen előadta; az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes egyéb támogatás megfizetése iránti keresete elsődlegesen elévülés okán alaptalan. Kérte az ítélet jogi indokolását is megalapozottnak tekinteni. A javára megállapított elsőfokú perköltség összegét illetően hangsúlyozta, négy tárgyaláson jelent meg, a jogi képviselőnek utazási költsége és készkiadása is felmerült ezzel kapcsolatban, mely ugyancsak a perköltségigény részét képezte.

#### A fellebbezés **nem** alapos.

A perben az elsődleges alperesi védekezés, melyet a fellebbezési ellenkérelem is megismételt az volt, hogy a perben még alkalmazandó 1959. évi Ptk. 324. § (1) bekezdés általános elévülési szabálya miatt, az 5 éves elévülési idő elteltére tekintettel, a felperes követelése bíróság előtt már nem érvényesíthető. Az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta elsődlegesen ezt az ellenkérelmet, és a feltárt tényállásból helyes jogkövetkeztetésre jutott, amikor az elévülés bekövetkeztét megállapította. A felek között elsődlegesen az elévülési idő kezdő időpontja volt vitatott, a felperes állítása szerint az csak 2012. év végét követő időpontra tehető, míg alperesi álláspont szerint a már korábban hozzáfűzött írásbeli felszólításban rögzített 8 napos határidő lejártával kezdődött meg az elévülés. Az ítélet táblája is az utóbbi álláspontot osztja, mivel a perbeli esetben abból kellett kiindulni, hogy az alperesre nézve személy szerint a küldöttgyűlési határozat még nem rögzített konkrétan meghatározott fizetési kötelezettséget, csupán általánosságban, tarifa-szerűen határozta meg azt, hogy a társulat tagjainak használatában lévő földterületek művelési ágától, illetve a területek nagyságától függően milyen módon kell - a módosult jogszabályi szöveg szerint ún. egyéb támogatás címén - a befizetési összeget kiszámítani. Ezt az alapszabály 9.6.5. pontja utalta a küldöttgyűlés hatáskörébe, mely általánosságban, tehát bármely jogcímű fizetési kötelezettségre vonatkozóan lehetővé teszi a küldöttgyűlés számára annak megállapítását. Az ítélet táblája szükségesnek találta kiegészíteni a tényállást az alapszabály 21.5. pontjával, mely az ilyen módon általánosan meghatározott fizetési kötelezettség, tagokra vonatkozó konkretizálását, egyediesítését írja elő az intézőbizottság elnöke számára, akinek minden egyes tagot a személy szerint rá nézve kiszámított összeg befizetésének kötelezettségéről kell értesítenie. Ez az értesítés az alperes esetében a periratokhoz 19. sorszám alatti alperesi beadvány mellékleteként csatolt irat volt; 2012. szeptember 2-i keltezéssel, melyet postai úton az ezt követő napokban kapott kézhez az alperes. Ez

már konkrétan rögzíti az alperesi ingatlanok után a küldöttgyűlési határozat egységáraival felszámított, összesen 54.240,- forint összegű, alperesre eső befizetési kötelezettséget. Lényeges, hogy a nyilatkozat a kézhezvételtől számított 8 napos határidővel befizetési felhívást is tartalmaz, tehát nemcsak egy értesítésről van szó, hanem az - a felperes alapszabálya előírásának megfelelően - kifejezett határidő-szabással közölt fizetési felszólításnak minősül. Ezt az értelmezést erősíti, hogy a befizetés technikai lebonyolításához a készpénz átutalási postai megbízás-nyomtatványt is csatoltan megküldték, mely előre kitöltve tartalmazta a feladandó összeget, megjegyzésként pedig, hogy ez a 2012. évre vonatkozó befizetés.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében is idézte a Pp. 326. § (1) bekezdéséhez fűzött kommentárt: Az elévülés a jogszabályi meghatározás szerint akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. A követelés esedékessé válását pedig a lejáratral kell azonosítani, mely az az idő, amikor a kötelezett már a teljesítésre köteles.

A küldöttgyűlési határozat, mely a társaság tagjaira vonatkozó kötelezettséget általánosságban előírta, nem határozta meg személy szerint alperesre nézve konkrétan a fizetési kötelezettséget és annak határidejét. Ha a teljesítési határidőt sem szerződés, sem jogszabály (jelen esetben a társasági határozat) nem határozza meg, akkor a teljesítést esedékessé kell tenni, melyre az alapszabály 21.5. pont rendelkezése szerint az említett 2012. szeptember 2-i, alperessel nem vitatottan hatályosan közölt levél útján került sor, mely konkrét 8 napos határidő megjelölésével teljesítésre felhívást tartalmazott. A határidő elteltét követően azonnal esedékessé vált a felperes követelése, mely egyúttal a bírói úton történő igényérvényesítés lehetőségét is jelenti. Erre azonban csak 5 év elteltével, 2017. november 26-án a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem benyújtásával került sor. Az öt év - elévülést megszakító körülmény felmerülése hiányában - ekkorra már eltelt, ezért az elévülés joghatásaként a perben érvényesíteni kívánt követelés bírósági úton nem volt érvényesíthető, figyelemmel a Ptk. 325. § (1) bekezdés kógens rendelkezésére.

Az elsőfokú bíróság mindezt helyesen megállapítva helytálló ítéleti rendelkezéssel utasította el érdemben a keresetet. Az ítéletábra e körben a jogi indokolással is egyetértve az ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdésre történt hivatkozással helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság másodlagos jogi indokolást is adott a kereset elutasításának, melyben érdemben fejtette ki a követelés jogalapjának hiányával kapcsolatos jogi álláspontját. Értelmezte az alapszabály és a küldöttgyűlési határozat egymáshoz való viszonyát, valamint mindezek perbeli időszakra hatályos jogszabályi hátterét. Az irányadó bírói gyakorlat szerint ez azonban szükségtelen, amennyiben az elévült követelés bírósági úton nem érvényesíthető, a bíróság a keresetet érdemben nem bírálhatja el (BH2006/2220., BH2013/189. szám alatt közzétett eseti döntések). A követelés elévülése esetén annak érdemi vizsgálata ugyanis szükségtelenné válik. A BDT2008/1837. szám alatt közzétett eseti döntés ugyancsak abból indul ki, hogy a követelés elévülését kell a bíróságnak erre vonatkozó kifogás esetén elsődlegesen elbírálnia és csak abban az esetben vizsgálhatja érdemben a követelés jogalapját, fennálltát, ha az elévülés nem következett be. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a követelés jogalapját, létrejöttének körülményeit, a küldöttgyűlési határozat jogszerűségét már nem vizsgálhatta volna érdemben, tekintettel arra, hogy a bírói úton már nem érvényesíthető követelés érdemi elbírálására még másodlagos indokolás keretei között sem kerülhet sor.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy e tekintetben nem is értett egyet az ott kifejtett állásponttal, ezért mindenképpen indokolt volt annak mellőzése a jogi indokolásból. Az említett szigorú bírói gyakorlatra figyelemmel, azonban ezen túlmenően az ítéletábra nem fejt ki e körben érdemi jogi álláspontját, mely egyébként is elsősorban a társasági határozat megtámadásával indított per tárgya

lehetett volna. További megjegyzést érdemel, hogy az ítélet másodlagos jogi indokolása ellentmondásban volt az elévülést megállapító jogi állásponttal, tekintve, hogy a felperes követelés-támasztás jogának hiánya esetén egy nem létező követelésből kellett volna kiindulni, melynek elévülése fogalmilag kizárt. Az elsődleges és a másodlagos indokolás közötti logikai ellentmondás is szükségessé tette tehát, hogy az ítéletábra ítéleti rendelkezésben rögzítse az elsőfokú ítélet másodlagos jogi indokolásának mellőzését.

A felperes fellebbezésében sérelmezte azt is, hogy a pertárgyértékhez képest túlzott összegű elsőfokú perköltség megállapítására került sor ügyvédi munkadíj címén az alperes javára.

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a), illetve b) pontjai szerint az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíjon felül a fél által ügyvédje részére költségtérítésként megfizetett, indokolt készkiadások összegét is felszámíthatja. A jelen esetben erre nézve részletes költségjegyzéket csatolt az alperes jogi képviselője, melyből kitűnik, hogy három tárgyaláson való megjelenés útiköltsége is készkiadásként szerepel, melyet a jogi képviselő utazásonként reális, 25.400,- forintos összegben szerepeltetett, figyelemmel arra, hogy **(település 2)-(település 3)** között gépjárművel kellett közlekednie az egyes tárgyalásokon való megjelenések alkalmával. A 19. sorszám alatti beadvány mellékleteként csatolt költségjegyzéken a Pp. 75. § (2) és a 78. § (1) bekezdésre utalással, reálisan felszámított 63.500,- forint összegű ügyvédi munkadíj mellett az említett készkiadások kapcsán felmerült költségek megtérítésére is igény tarthatott tehát a pernyertes alperes a jogi képvisellel felmerült perköltségtérítés címén. Az IM rendelet fent említett szabálya a 3. § (1) és (2) bekezdésében rögzítettek szerint lehetővé teszi a pertárgyértékhez igazodó díj felszámítástól való eltérést. Ez esetben a ténylegesen kifejtett ügyvédi, szakmai munkát és az ahhoz kapcsolódó készkiadásokat kell felülvizsgálni a bíróságnak. Ez jelen esetben reális összegekben került felszámításra, az ítéletábra nem találta indokoltnak az IM rendelet 2. § (2) bekezdésében rögzítettek szerinti mérséklési szabály alkalmazását.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles a jogi képviselővel eljáró és fellebbezési ellenkérelmet írásban előterjesztő, valamint a másodfokú tárgyaláson megjelenő jogi képviselő tevékenységével kapcsolatos másodfokú eljárási költségek megtérítésére. Az ítéletábra a másodfokú eljárási költség megállapítás során ugyancsak az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjait alkalmazta, és a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányos összegben, a csatolt költségjegyzékhez igazodó nagyságrendű összegben határozta meg a költségtérítés összegét.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 5. § (1) bekezdés g) pontja alapján a felperesi vízgazdálkodási társulatot teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli [6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 14. §]

Szeged, 2019. november 8.

Dr. Hátori Attila s.k.. Dobler László s.k.. Béri András s.k.  
a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró